

Predvčerajšnjim

Lepo je tisto,
kar jaz kot lepo opredelim
in ko bluzim o zadnjem potovanju
in prvi sreči se mi zgodi,
da nekje v sredini več ne zdržim
zato nekje globoko v sranju,
morda visoko zgoraj
izvir bolečine ponovno odkrijem
in ker se smilim sam sebi,
z žebli si obraz umijem.

Ko nato svoj krvav odsev v vodi opazujem,
Rečem bitju za gladino:
Prelepo bitje si, le tebe občudujem.

Moj hlad zimsko pravljico
uniči prej kot oster rob tvojo kožo,
tvojo kožo, ki smrdi po vodki,
pa čeprav si jo obrisala z brisačo,
polno ljubezni in prijaznosti.

Zatorej ledena sonata iz mene veje
in zada vsakomur, kateremu se skušam
približati ozeblino in ozeblino dobi tisti, ki se približuje meni.

Ostanejo le stopinje človeka,
ki je hotel moje bližine,
jaz pa vidim v njih le še en jalov

in beden poskus iskanja nesmisla.

Čutim te kot skupek delcev,
ne kot stisnjeno celoto,
ko oblečeš plašč iz barvic,
vidim skozenj vso goloto.

Haiku o čevljih

Rad nosim čevlje
saj vsakega človeka
z drugačnim brcnem

Kdo je tisti tam,
ki v sladkorju počiva?
Kdo je tisti tam,
ki si roke v medu umiva?

Kaj počne, čemu koristi,
kako mu je ime?
Kič poveličuje in
ime mu je kliše.

Pokozlal bi se na njega
bi sladkobo raztopil,
na kislini bi sežgal,
ga zabodel in ubil.

Pesmi, ki so klišejske,
nimajo pomena,
pesmi, ki so klišejske,
so samo za na polena.

Zdravica

Živi na tisti dan,
ko fant ni deček več
in ko pupa dekletu je odveč.

Naj praznuje s čašo vina,
vodke flašo ali kupo đina
tisti kateremu v čast
želim uspeha mnogo in pa strast.

Do življenja do katerega ima dolžnost
da ga izžame dokler se videla bo gola kost.

In šele takrat, ko to vam bo uspelo,
lahko umrete,
saj prej umreti ne bi smisla imelo.

SONETNA JUHA O HRANI

Ko v lonec zmečeš vse kar smrdi,
skuhaš tisto, nato poješ,
takrat po hrani se šele zaveš.
Da res je vse, ješ to, kar si

Od gnusa planeš na stranišče
izbruhaš to, kar si užil,
za tvoj obrok je stroj žival ubil,
zaradi tebe obstaja živali morišče.

Mrtev svet bolnih ljudi
uničuje prvinsko lepoto narave,
ubija, zakolje, življenja kosi.

Ne slišim teh drobnih več bitij nikjer,
uzrem le včasih v njih klic,
ki v obliki zrezka išče svoj mir.

Ne vem

Živel spet v temi bom vse dni brezdanje,
okušal hlad, vročino brez jezika,
sanjal v noči prazne sanje,
tipal kožo brez dotika.

V travniku s prekratko travo se bom skril,
bral besede s tujim zvokom,
cigarete brez tobaka bom kadil,
odžejal se s soljo in hranil s sokom.

In ko zadnja ura mi bo bila,
slišal bom samo tišino,
zato izpraznil bom zdaj vso praznino,
da se vame polnost bo lahko izlila.

Pesem o pomladi

Čudež se s cvetom začné,
ko diham brstečo pomlad,
v mislih ponovno zavre,
poučeval bi spet te rad.

Le kaj od trobentice bi hotél?
Zakaj zvončke bi nabiral?
Ko pa raje obleke s tebe snel bi,
in te kar od zadaj skalibriral.

Bog človeku, človek živali,
narava hrani zame dobrote,
spet tukaj gledam krave v štali,
po cestah pa hodijo spolne sirote.

Polžek v hišici spokojno spi.
Medved si v potoku je obraz umil.
Porednica sraka pa v veter kriči:
"Vid je okronan za kralja vseh Sliv!"

Fakof

Prime me včasih, da bi se slekel,
dal na glavo posteljnino,
kar nag po ulicah bi stekel,
popil in zbruhal prav vso vino.

Grem s kolesom sred noči
opazovati lebdečo roza hišo,

iščem ostalih iskalcev oči,
možgane si skadim na šišo.

Nihče se zame ne bo odločil,
česa ne smem in kaj bom naredil,
balon napihnil bom z bedo in ga počil,
hudiču pa vile v rit bom zasadil.

Promptu In Promptu Ponere

Potok kamnu govori o gibu,
mestu knjiga bere o sanjah,
planet razpreda o luknji v hribu,
Tomaž Andreju govori o Anjah.

Têma gleda sliko na steni,
postelja vabi drevo med odeje,
pomlad pošilja listje jeseni,
mrtvec ob ognju roke si greje.

Eva in kača srkata čaj,
kladivo shrani vase omaro,
iščem naprej, da živim za nazaj,
izginja vse novo, rojeva se staro

In zdaj, ko resnica spreminja se v laž,
zdaj, ko dojemam nedojemljivo,
zdaj zame je črn najlepši bombaž,
zdaj vidim - vse mrtvo, vse sivo.

Jaz, drevo

Kaj mi noge bodo,
če pote na železniško ne morem.
Zakaj imel bi roke,
ko pa te nikoli več
ne bom mogel dvigniti v zrak
in vrteti.
Čemu gledal bi?
brez tebe vse,
kar vidim, je le mrak.

Vse vonjave, ki jih vonjam,
so brez vonja,
če ne diham tvoje ljubezni.
Nočem poslušati vsega ropota
in neumnosti, ko vem,
da nekje si ti,
ki govoriš smisel.

Igral kitaro spet zase,
požiral gosto slino,
ki je sedaj samo moja,
okušal grenkobo
z vsemi čuti na enkrat
in ne upal na sladek priokus.

Zdaj sem sam.
In vsa sreča okoli mene
je samo okoli mene.
In vsa polnost tam,
kjer mene ni,
je bila dopolnjena z mojo polnostjo.

V spomin in um si se zažrla,
kot termit.
In jaz, drevo, sem bil srečen.

I.

Zrem v narisano idilo
ujet med stene ogledal
kje čaka name femme fatale?
Kje našel bom skrivnostno vilo?

Me pot življenjska popeljala
bo v nevzdržen gaj luči?
Pod pritiskom vseh ljudi
moja duša bo zdržala.

Naučil se bom živeti v sebi,
pa čeprav se zdi bolano,
najdem to, kar je iskano,
le v človeku, v tebi.

II.

Me trga, pere, v tla zabriše,
stokrat pohodi in nazaj pobere,
naseli me v kot zadušljive hiše,
deklica brez vsake mere.

Ostanem zmajan, sam in prehlajen,
v mrazu, katerega ne čutim.

Bog je vse in bog je en,
predam se mu, z nasmehom krutim.

Z ušes mi lije strupena kri,
zaman kričim in režem meso,
našel sem, kar zdaj gori,
upepeljeno je, kar je bilo.

Vsi pogledi, tako resnični,
vsa radost od zajete mane,
vsi darovi zdaj so nični,
vsak na koncu sam ostane.

III.

Sam v sobi s porcelanom,
lomljiva radost moje biti,
za vrati čaka vsa nemirna
nemarnica! se hoče skriti.

Svežino hladu diham prevzet,
veličasten vonj zimske noči -
topla sreča pleše z duhom mojim
v film se mi zvrta.

Klovnovi pogledi tigrovega očesa
se stekajo v pomarančni sok
odmev masivne orgije se sliši
takt nabija ji moj bog.

Ko prazna knjiga me pokliče
iz oddaljene terase,

zakričim nazaj Živalsko:

"Jaz Živim izključno zase."

IV.

Te lepe roke, tvoje nežne
obline polne, ne! Popolne!
oči ledeno hladne, snežne.

Po svojih najboljših močeh
se bom potrudil, da stopîm
ti mraz v očeh, ljubica.

Tvoj sadež

Elegično me tvoja muca vabi,
poredko hočeš stika, lepa Tara,
morda je bolj primerna tarča Jara,
oh! nočem Klementine, se mi gabi.

Nizkotno izogibam se Morane,
končana Nada služi le hudiču,
kot buča paše jesti le prašiču,
z užitkom si odpiram nove rane.

In kot velik pesnik iščem pravo stvar,
mi figa bolj je blizu od banane
resnica: vsaka šola nekaj stane
moja ladja bodi, jaz bom tvoj mornar.

Gorovje tuje vsem, neraziskano
je tvoje dvojno sonce, vroče, rdeče,
zažgal z veseljem bi se v ognju sreče,
telo namazal bi si s tvojo mano.

Mogoče sem se te že prenajedel,
pograbil vse sem si od tebe dano,
kosilo si bila mi, a preslano
da penis 'maš, ko le to prej bi vedel.

A včasih se še zmeraj spomnim nate,
občutek sreče mi pogreje žile
mi dušo ste umazano umile,
v predalu še zdaj hranim vaše gate.

Ničesar ne morem,
zmeraj obstaja,
nekaj kar drug zna
od mene bolje.

Praznini kljubujem,
me s strahom navdaja
misel pošastna;
nično veselje.

Ti čute ogenj je ubil?
Vsakdanji mrak oči zakril?

Po tem povem ti na ves glas:
"Za skupaj sva, veš? Ti in jaz."

Sonet o slivi

Mar mi ni za vse ostale,
bistvo v meni neizrekljivo
je, da hočem tvojo slivo
brez sramu in brez morale.

Prerojen in nabit z energijo
Casanova, stoječ in živ
sramnih dlak se je iznebil je,
poje ljubezni melodijo.

Bonton svoj ti lahko razložim,
in ako si želiš močno -
naboj sreče vate sprožim.

Lepo tvoje je meso;
okusno, ko te zložim
ko le za zmeraj bi bilo.

Nekdo je zame v svet vsejan,
v mojo smer neslišno hodi,
spominja se neskončnih sanj,
kjer z roko v roki z mano blodi.

Vse kar je in vse kar ni,
kar nastaja in umira,
slej kot prej me zapusti,

ko z mano je, pa le blefira.

Izmed vseh deklet najslajša,
ta ki vesolje zgradi in razdre,
ta ki postara in pomlajša,
preveč me uniči - jaz ljubim te.

Čakam te pod brezo,
ves skrit in nasmejan,
peljal te bom med zvezde,
ti razkril bom noč in dan.

kaj čudež je potoka,
kaj detelj govori,
zakaj je vrba tiha,
zakaj narava spi.

Le zate razvozlal bom,
kje smisel se v nesmislu najde,
le s tabo rad ležal bi
pod prastaro senco brajde.

In zdaj, ko tu stojiva,
zdi se, da sto let sem star,
a vendar brez dvoma pravim ti,
ljubim te; ti zame si največji dar.

Železna roža

V škatli zapečateni s svečo,
tvoje slike varno spijo,
robovi trenutkov le še tlijo,
me spominjajo na zadnjo srečo.

To, kar naju združuje;
vse kar si in kar sem jaz,
mečem vstran v prazen čas,
dalije kovač mi v glavi kuje.

Ubiti moram mojstra kladiv,
ga za zmeraj zakopati
v pozabljen, zapuščen zaliv,

na grob seme posejati
in če cvet bo kdaj vzknil,
pozabljen mora tam ostati.